

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 13 września 2005 r. *

W sprawie T-72/04

Sonja Hosman-Chevalier, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkała w Brukseli, reprezentowana przez J.-R. Garcíę-Gallarda Gila-Fourniera, E. Wouters oraz A. Sayagués Torres, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez J. Curralla oraz M. Velardo, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie uchylenia decyzji Komisji z dnia 29 października 2003 r., odmawiającej skarżącej przyznania dodatku zagranicznego, o którym mowa w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, jak również dodatków związanych,

* Język postępowania: francuski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(pierwsza izba),

w składzie: J.D. Cooke, prezes, R. García-Valdecasas i V. Trstenjak, sędziowie,

sekretarz: I. Natsinas, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 kwietnia 2005 r.

wyduje następujący wyrok

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 69 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, w brzmieniu znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie (zwanego dalej „regulaminem”) stanowi, że dodatek zagraniczny równy jest 16% sumy wynagrodzenia podstawowego, dodatku na gospodarstwo domowe oraz dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu, do których uprawniony jest urzędnik.

- 2 Artykuł 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu przewiduje, że dodatek zagraniczny w wysokości równej 16% całkowitej kwoty wynagrodzenia podstawowego powiększonej o dodatek na gospodarstwo domowe oraz dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu wypłacany na rzecz urzędnika jest przyznawany:

„a) urzędnikom:

- którzy nie są oraz nigdy nie byli obywatelami państwa, na terytorium którego znajduje się ich miejsce zatrudnienia oraz

- którzy w okresie pięciu lat, kończącym się sześć miesięcy przed wstąpieniem do służby, nie prowadzili swojej głównej działalności zawodowej ani nie posiadali stałego miejsca zamieszkania na europejskim terytorium tego państwa. Do celów niniejszego przepisu nie są brane pod uwagę sytuacje wynikające z pracy wykonywanej dla innego państwa lub dla organizacji międzynarodowej;

[...]”.

- 3 Zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit pierwszy załącznika VII do regulaminu urzędnikowi powołanemu na czas nieokreślony uprawnionemu do dodatku zagranicznego lub który wykaże, iż został zmuszony do zmiany swojego miejsca zamieszkania w celu

spełnienia wymogów art. 20 regulaminu, przysługuje dodatek na zagospodarowanie, w wysokości dwukrotności miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w przypadku urzędnika uprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe lub w wysokości jednego miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w przypadku urzędnika nieuprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe. W myśl art. 10 ust. 1 akapit pierwszy załącznika VII do regulaminu urzędnik, który wykaże, iż w celu spełnienia wymogu art. 20 regulaminu pracowniczego musi zmienić swoje miejsce zamieszkania, uprawniony jest przez określony okres do diety dziennej.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw skargi

- 4 Skarżąca, będąca obywatelką Austrii, studiowała i pracowała w tym kraju do dnia 14 maja 1995 r. Od 15 maja 1995 r. do 17 marca 1996 r. pracowała dla Verbindungsbüro des Landes Tyrol, biura kraju związkowego Tyrolu, z siedzibą w Brukseli.
- 5 W okresie od 18 marca 1996 r. do 15 listopada 2002 r. skarżąca była członkiem personelu Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii przy Unii Europejskiej w Brukseli. W tym charakterze pracowała najpierw dla Verbindungstelle der Bundesländer (zwanego dalej „VB”), biura łącznikowego krajów związkowych, a następnie dla Österreichischer Gewerkschaftsbund (zwanego dalej „OGB”), federacji austriackich związków zawodowych.
- 6 W dniu 16 listopada 2002 r. skarżąca została urzędnikiem Komisji. Pięcioletni okres, wskazany w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika do regulaminu dla celów korzystania z dodatku zagranicznego, zwany „okresem referencyjnym”, został ustalony jako okres od 16 maja 1997 r. do 15 maja 2002 r.

- 7 Pismem z dnia 8 kwietnia 2003 r. Dyrekcja Generalna (DG) Personelu i Administracji powiadomiła skarżącą, że dodatek zagraniczny jej nie przysługuje.
-
- 8 W dniu 7 lipca 2003 r. skarżąca, na podstawie art. 90 ust 2 regulaminu pracowniczego, złożyła zażalenie na pismo z dnia 8 kwietnia 2003 r. Uzupełnienia do zażalenia złożyła pocztą elektroniczną w dniu 14 sierpnia 2003 r. oraz faksem w dniu 11 września 2003 r.
- 9 Decyzją z dnia 29 października 2003 r., z którą skarżąca zapoznała się w dniu 3 listopada 2003 r., organ powołujący nie uwzględnił zażalenia.
- 10 Z decyzji tej wynika, że skarżącej odmówiono przyznania dodatku zagranicznego oraz dodatków związanych z tej głównie przyczyny, że działalność zawodowa wykonywana przez nią w Brukseli w okresie referencyjnym nie mogła zostać uznana za „prac[ę] wykonywan[ą] dla innego państwa” w rozumieniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu. Zdaniem organu powołującego nawet jeśli VB miało siedzibę w lokalu Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii, to jednak było samodzielną, odrębną jednostką, związaną z krajami związkowymi, której zadaniem była obrona ich interesów, a nie interesów Bund (państwa federalnego). Co się tyczy OGB, to uznano, że dokumenty przedłożone przez skarżącą, w szczególności umowa o pracę, nie wskazywały na żaden związek z Republiką Austrii, wobec czego praca na rzecz OGB również nie mogła być zrównana z pracą wykonywaną dla innego państwa.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 11 Skarga została wniesiona do Trybunału w dniu 20 lutego 2004 r.

- 12 W dniu 10 czerwca 2004 r. Sąd na podstawie art. 47 § 1 swojego regulaminu postanowił, iż druga wymiana pism procesowych nie jest konieczna ze względu na to, że akta sprawy są na tyle kompletne, że bliższe przedstawienie zarzutów i argumentów stron jest możliwe w toku procedury ustnej. Skarżąca nie przedstawiła uwag w tym zakresie.

- 13 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił otworzyć procedurę ustną. W ramach środków organizacji postępowania wezwał stronę skarżącą do przedstawienia pewnych dokumentów, co skarżąca uczyniła w określonym terminie.

- 14 Ustne wypowiedzi stron oraz odpowiedzi na pytania Sądu miały miejsce na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2005 r. W trakcie tego posiedzenia Sąd postanowił, tytułem środków organizacji postępowania, dołączyć do akt sprawy odpowiedź na skargę oraz duplikę Komisji w sprawie T-83/03 Salazar Brier przeciwko Komisji. Strony wypowiedziały się co do tych dokumentów.

15 Skarżąca wnosi do Sądu o:

-
- uchylenie decyzji z dnia 29 października 2003 r. odmawiającej przyznania dodatku zagranicznego i dodatków związanych;

 - obciążenie Komisji kosztami postępowania,

16 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi jako nieuzasadnionej;

- obciążenie skarżącej jej własnymi kosztami.

Przedmiot sporu

17 Wprawdzie żądania skarżącej dotyczą uchylenia decyzji z dnia 29 października 2003 r. nieuwzględniającej jej zażalenia, wniesionego w dniu 7 lipca 2003 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, na decyzję z dnia 8 kwietnia 2003 r., to jednak zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rozpatrywana skarga skutkuje poddaniem ocenie Sądu aktu, z którym wiążą się niekorzystne dla skarżącej skutki i przeciw któremu wniesiono zażalenie (wyroki Sądu z dnia 9 lipca 1997 r.

w sprawie T-156/95 Echauz Brigaldi i in. przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-171 i II-509, pkt 23, oraz z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawie T-300/97, Latino przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-259 i II-1263, pkt 30). Rozpatrywana skarga zmierza zatem również do uchylecia decyzji Komisji z dnia 8 kwietnia 2003 r. odmawiającej skarżącej przyznania dodatku zagranicznego i dodatków związanych.

Co do prawa

- 18 Na poparcie skargi skarżąca przytacza trzy zarzuty. Pierwszy zarzut oparty jest na błędnej ocenie stanu faktycznego. Drugi zarzut dotyczy naruszenia art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu. Trzeci natomiast zarzut oparty jest na naruszeniu zasady równego traktowania.
- 19 W pierwszej kolejności należy dokonać analizy zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu

Argumenty stron

- 20 Skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła prawo stwierdzając, że praca skarżącej na rzecz VB i OGB w Stałym Przedstawicielstwie Republiki Austrii przy Unii

Europejskiej nie mogła zostać zakwalifikowana jako „prac[a] wykonywan[a] dla innego państwa” w rozumieniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika do regulaminu.

- 21 Po pierwsze skarżąca podnosi, że Komisja błędnie zinterpretowała pojęcie państwa, którego to pojęcia dotyczy wyjątek przewidziany w art. 4 załącznika VII do regulaminu. Podaje, że niezależnie od tego, z jakim organem pozostawała w stosunku umownym, pracę świadczyła na rzecz Republiki Austrii. Skarżąca przypomina, że zgodnie z regulaminem sytuacje „wynikające z pracy wykonywanej dla innego państwa” stanowią wyjątek przy ustalaniu okresu referencyjnego. Bez znaczenia jest jej zdaniem okoliczność, czy praca była świadczona na rzecz ministerstwa czy innego organu administracji, czynnikiem decydującym jest bowiem to, czy praca była świadczona na rzecz innego państwa. Zdaniem skarżącej, skoro nie tylko Republika Austrii, ale i Królestwo Belgii uznało ją za członka służb technicznych i administracyjnych Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii przy Unii Europejskiej, Komisja nie mogła w wydanej decyzji przyjąć przeciwnego poglądu.
- 22 Po drugie skarżąca utrzymuje, że stanowisko Komisji, zgodnie z którym Stałe Przedstawicielstwo Republiki Austrii jedynie udzielało gościny VB i OGB, będącym podmiotami całkowicie niezależnymi od państwa, jest sprzeczne ze stanowiskiem dotychczas zajmowanym przez Komisję w kwestii pracy wykonywanej dla stałego przedstawicielstwa. Według skarżącej cały personel VB i OGB był akredytowany przy właściwych służbach belgijskich przez Stałe Przedstawicielstwo Republiki Austrii. Twierdzi ona, że VB wypełniało zadania powierzone przez Republikę Austrii na mocy jej ustawy zasadniczej. Jej zdaniem OGB należało do partnerów społecznych i uczestniczyło procesie legislacyjnym poprzez wyrażanie opinii o projektach aktów prawnych lub projektach politycznych i z tego właśnie powodu jego pracownicy zostali włączeni do Stałego Przedstawicielstwa i podlegali ambasadorowi Austrii. Skarżąca wyprowadza stąd wniosek, że praca świadczona na rzecz VB i OGB w ramach Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii powinna zostać uznana za „prac[ę] wykonywan[ą] dla innego państwa” w rozumieniu w art. 4 załącznika VII do regulaminu.

- 23 Komisja twierdzi, że zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ okresy pracy dla VB i OGB nie mogą zostać uznane za „prac[ę] wykonywan[a] dla innego państwa” dla celów wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu.
- 24 Zdaniem Komisji w celu uniknięcia rozbieżności wyrażenie „prac[a] wykonywan[a] dla innego państwa” powinno być interpretowane w sposób autonomiczny w stosunku do prawa krajowego poszczególnych państw, co jej zdaniem potwierdził Trybunał w wyroku z dnia 31 maja 2001 r. w sprawach połączonych C-122/99 P i C-125/99 P D. i Szwecja przeciwko Radzie, Rec. str. I-4319, pkt 11. W jej opinii taka metoda pozwala w szczególności na uniknięcie różnic, jakie mogłyby pojawić się w traktowaniu osób pracujących na rzecz tej samej instytucji, gdyby wzmiankę tę należało rozumieć jako odesłanie do uregulowań krajowych. Proponowana przez Komisję wykładnia ścisła ma być zgodna z ratio legis art. 4 załącznika VII do regulaminu. Natomiast wykładnia prezentowana przez skarżącą prowadzi zdaniem Komisji do uznania za państwo wszelkich podmiotów publicznych lub prywatnych, którym rząd centralny powierzył kompetencje wewnętrzne, co nie było zamiarem prawodawcy wspólnotowego. Komisja wskazuje, że prawodawca posłużył się pojęciem „państwa”, mimo iż w owym czasie istniały już państwa o strukturze federalnej, co jej zdaniem oznacza, że gdyby zamierzał rozszerzyć to pojęcie i włączyć w zakres spornego przepisu jednostki podziału politycznego lub władze regionalne, uczyniłby to wprost.
- 25 Co się tyczy pracy świadczonej na rzecz VB Komisja podkreśla, że nawet jeśli austriackie kraje związkowe cieszą się szerokimi własnymi kompetencjami przyznanymi im bezpośrednio w ustawie zasadniczej, nie oznacza to jednak, by kraje związkowe były państwami w rozumieniu wyjątku przewidzianego w art. 4 załącznika VII do regulaminu. Zdaniem Komisji jedynie praca wykonana przez podmiot, którego działalność wywiera skutki na całym terytorium państwa, może być uznana za pracę wykonywaną dla innego państwa. Nie ma to miejsca w przypadku krajów związkowych, wykonujących swoje kompetencje wewnątrz własnego terytorium, a w każdym razie w interesie swego jedynie terytorium. Ponadto zdaniem Komisji skarżąca nie może z faktu, że podczas pracy dla VB przysługiwał jej status dyplomatyczny, wywodzić, że podmiot ten miał przymiot państwa. Nie przysługiwał jej rzeczywisty status dyplomatyczny, lecz status członka personelu administracyjnego i technicznego, a ponadto nawet ona sama nie powoływała się na posiadanie statusu dyplomatycznego w rozumieniu Konwencji

wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z dnia 18 kwietnia 1961 r., lecz jedynie na pewne korzyści związane z tym statusem.

- 26 Co się tyczy pracy wykonywanej na rzecz OGB Komisja uważa, że podmiot ten reprezentuje wyłącznie interesy prywatne.

Ocena Sądu

- 27 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem racją bytu dodatku zagranicznego jest zrekompensowanie szczególnych obciążeń i niedogodności, wynikających ze stałego wykonywania obowiązków w kraju, z którym urzędnik nie miał trwałych związków przed objęciem stanowiska (wyroki Sądu z dnia 30 marca 1993 r. w sprawie T-4/92 Vardakas przeciwko Komisji, Rec. str. II-357, pkt 39, z dnia 14 grudnia 1995 r. w sprawie T-72/94 Diamantaras przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-285 i II-865, pkt 48, i z dnia 28 września 1999 r. w sprawie T-28/98 J. przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-185 i II-973, pkt 32). Dla wytworzenia się takich trwałych związków i spowodowania w ten sposób utraty przez urzędnika prawa do dodatku zagranicznego prawodawca wspólnotowy wymaga, by urzędnik posiadał stałe miejsce zamieszkania lub prowadził główną działalność zawodową w kraju miejsca zatrudnienia przez okres pięciu lat (ww. wyrok w sprawie Diamantaras przeciwko Komisji, pkt 48).

- 28 Należy również przypomnieć, że art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu wprowadza wyjątek dla urzędników, którzy wykonywali pracę dla innego państwa lub dla organizacji międzynarodowej w okresie referencyjnym pięciu lat, kończącym się sześć miesięcy przed wstąpieniem do służby. Racją bytu tego wyjątku jest fakt, że w takich warunkach nie można uznać, by urzędnicy ci wytworzyli trwałe związki z państwem miejsca zatrudnienia, z uwagi na czasowy charakter ich oddelegowania do tego państwa (wyroki Trybunału z dnia 15 stycznia 1981 r. w sprawie 1322/79 Vutera przeciwko Komisji, Rec. str. 127, pkt 8, i z dnia 2 maja 1985 r. w sprawie 246/83 De Angelis przeciwko Komisji, Rec. str. 1253, pkt 13).

- 29 Należy w tym miejscu odpowiedzieć na pytanie, czy praca wykonywana przez skarżącą w ramach Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii przy Unii Europejskiej w Brukseli w okresie referencyjnym powinna być uznana, zgodnie z twierdzeniem skarżącej, za pracę wykonywaną dla państwa w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu. Pojęcie państwa zawarte w tym przepisie obejmuje wyłącznie państwo jako osobę prawną i jednolity podmiot prawa międzynarodowego oraz jego organy władzy.
- 30 Poza sporem pozostaje okoliczność, że praca wykonywana dla podmiotów takich jak ambasady lub stałe przedstawicielstwo państwa członkowskiego przy Unii Europejskiej lub jest uważana za pracę wykonywaną dla państwa w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu.
- 31 Z akt niniejszej sprawy wynika, że skarżąca pracowała w ramach Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii przy Unii Europejskiej w Brukseli jako członek personelu tego przedstawicielstwa przez cały okres referencyjny, to jest od 16 maja 1997 r. do 15 maja 2002 r.
- 32 I tak, zaświadczenie wydane przez Stałe Przedstawicielstwo Republiki Austrii przy Unii Europejskiej w dniu 7 sierpnia 2002 r. potwierdza, że skarżąca „jest członkiem personelu administracyjnego i technicznego Stałego Przedstawicielstwa [Republiki] Austrii przy Unii Europejskiej od 18 marca 1996 r.”, to jest przez cały okres referencyjny.
- 33 Pismo Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii przy Unii Europejskiej skierowane do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Handlu Współpracy dla Rozwoju Królestwa Belgii z dnia 9 marca 1996 r. wykazuje, że Przedstawicielstwo to złożyło do władz belgijskich, w imieniu skarżącej, wnioski o wydanie specjalnego dokumentu tożsamości w związku z rozpoczęciem przez nią pracy w tym przedstawicielstwie w dniu 18 marca 1996 r. Pismo belgijskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 26 kwietnia 1996 r. potwierdza fakt, że władze belgijskie przekazały Stałemu Przedstawicielstwu Republiki Austrii specjalny dokument

tożsamości wystawiony na nazwisko skarżącej. Do pisma dołączona jest kopia tego dokumentu tożsamości, wystawionego w dniu 16 kwietnia 1996 r., ważnego do dnia 16 kwietnia 2000 r. i zawierającego informację, że skarżąca jest członkiem personelu technicznego i administracyjnego Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii. ~~Specjalne dokumenty tożsamości wydawane później skarżącej przez władze belgijskie wskazują, że okres ważności tego dokumentu został przedłużony do dnia 16 kwietnia 2003 r.~~

34 Pismo Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii przekazane władzom belgijskim w dniu 21 stycznia 2003 r. poświadcza, że poinformowało ono belgijskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych o tym, że „[skarżąca], członek personelu technicznego i administracyjnego Przedstawicielstwa, ostatecznie opuściła Przedstawicielstwo” i w związku z tym specjalny dokument tożsamości. został zwrócony.

35 Wreszcie skarżąca zwróciła się w dniu 7 sierpnia 1997 r. do władz belgijskich z wnioskiem o zwolnienie jej, jako członka personelu administracyjnego i technicznego Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii, z podatku od wartości dodanej (VAT) od nabycia pewnych dóbr i usług do użytku osobistego. Nadto pismo urzędu finansowego ministerstwa regionu Bruksela–Stolica wyjaśnia, że skarżąca była zwolniona z regionalnych podatków od nieruchomości za rok 1997 r., ponieważ znajdowała w jej przypadku zastosowanie Konwencja wiedeńska o stosunkach dyplomatycznych z dnia 18 kwietnia 1961 r.

36 Z wszystkich tych okoliczności wynika jednoznacznie, że skarżąca była członkiem personelu administracyjnego i technicznego Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii, była hierarchicznie podporządkowana ambasadorowi, Stałemu Przedstawicielowi Republiki Austrii przy Unii Europejskiej, a jej status był identyczny ze statusem innych urzędników Przedstawicielstwa. Tym samym pracę, jaką skarżąca świadczyła na rzecz Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii przez cały okres referencyjny należy uznać za pracę wykonywaną dla tego państwa.

- 37 Wniosku tego nie podważają argumenty Komisji, według której skarżąca, pracując w ramach Stałego Przedstawicielstwa, nie czyniła tego dla Republiki Austrii, ponieważ świadczyła pracę na rzecz VB i OBG, będących zdaniem strony pozwanej podmiotami, których zadanie polegało na obronie interesów krajów związkowych i związków zawodowych, a nie interesów państwa.
- 38 Na poparcie tej tezy Komisja przedstawia kilka argumentów, opartych na zakresie i skutkach kompetencji austriackich krajów związkowych, VB i OBG oraz ich stosunkach z państwem w świetle austriackiego prawa wewnętrznego.
- 39 Teza Komisji nie zasługuje na uwzględnienie.
- 40 Jak wyżej wskazano, teza ta opiera się przede wszystkim na wewnętrznym prawie austriackim i z tej przyczyny jest sprzeczna z wymogami jednolitego stosowania prawa wspólnotowego oraz zasady równości, zgodnie z którymi pojęcia użyte w przepisie prawa wspólnotowego, który w celu ustalenia ich znaczenia i zakresu nie odsyła wyraźnie do prawa państw członkowskich, powinny w zasadzie w całej Wspólnocie podlegać autonomicznej i jednolitej wykładni, do której należy dążyć z uwzględnieniem kontekstu przepisu i celu danego uregulowania. Mimo braku wyraźnego odesłania stosowanie prawa wspólnotowego może jednak wymagać odwołania się do prawa państw członkowskich, w sytuacji gdy sąd wspólnotowy nie znajduje w prawie wspólnotowym lub ogólnych zasadach prawa wspólnotowego czynników umożliwiających ustalenie znaczenia i zakresu w drodze autonomicznej wykładni (wyrok Trybunału z dnia 18 stycznia 1984 r. w sprawie 327/82 Ekro, Rec. str. 107, pkt 11, wyroki Sądu z dnia 18 grudnia 1992 r. w sprawie T-43/90 Díaz García przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-2619, pkt 36, z dnia 28 stycznia 1999 r. w sprawie T-264/97 D przeciwko Radzie, RecFP str. I-A-1 i II-1, pkt 26 i 27, utrzymany w mocy ww. wyrokiem w sprawie D i Szwecja przeciwko Radzie). W niniejszej sprawie odesłanie do prawa austriackiego nie jest konieczne, ponieważ poza sporem pozostaje fakt, że stałe przedstawicielstwo państwa członkowskiego przy Unii Europejskiej wchodzi w skład organów państwa w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu.

41 Ponadto tezie Komisji przeczy jej własne stanowisko w niniejszej sprawie, zgodnie z którym, w celu uniknięcia rozbieżności, wyrażenie „prac[a] wykonywan[a] dla innego państwa” powinno być interpretowane w sposób autonomiczny w stosunku do prawa krajowego poszczególnych państw, co potwierdził Trybunał w ww. wyroku D i Szwecja przeciwko Radzie, pkt 11. Ponadto teza ta jest całkowicie sprzeczna ze stanowiskiem, jakie Komisja wyrażała ostatnio w innych zawisłych przed Sądem sprawach dotyczących tego samego zagadnienia. I tak w sprawie T-83/03 Salazar Brier przeciwko Komisji, w duplice złożonej w dniu 30 września 2003 r., Komisja twardo broniła poglądu, że podmioty takie jak stałe przedstawicielstwa przy Unii Europejskiej wchodzą w zakres pojęcia „państwo” z art. 4 załącznika VII do regulaminu, i to niezależnie od tego, jakie konkretnie zadania wykonuje dana osoba w ramach tych podmiotów. Komisja wykazywała, że nie jest konieczne analizowanie konkretnych, szczegółowych zadań wykonywanych przez urzędnika pracującego dla stałego przedstawicielstwa, skoro dla zastosowania przepisu art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu wystarczający jest fakt, że urzędnik pracuje dla tego podmiotu, a podmiot ten mieści się w pojęciu państwa w rozumieniu wyjątku przewidzianego w tym przepisie.

42 Tym samym, aby danej osoby w pełni dotyczył wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu, wystarczającym jest, by wykonywała ona działalność na rzecz podmiotu będącego częścią państwa we wskazanym znaczeniu, takiego jak stałe przedstawicielstwo, niezależnie od tego, jakie konkretne, szczegółowe zadania wykonuje w ramach tego podmiotu. Gdyby było inaczej, należałoby dokonać szczegółowej analizy zadań i funkcji wykonywanych przez nią w ramach tego podmiotu, co byłoby sprzeczne z wyżej wymienionymi wymogami. Tym bardziej, że to do każdego państwa członkowskiego należy organizacja jego służb w najbardziej odpowiadający mu sposób oraz określenie celów i funkcji powierzanych urzędnikom i pracownikom.

43 Z powyższych rozważań wynika, i to bez potrzeby poddawania analizie argumentów Komisji opartych na austriackich przepisach wewnętrznych, że praca, którą skarżąca świadczyła w okresie referencyjnym dla Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii, powinna być uznana za pracę wykonywaną dla innego państwa

w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu. W konsekwencji zgodnie z tym przepisem te lata nie powinny być brane pod uwagę. W związku z tym, uwzględniając fakt, że skarżąca pracowała w ramach Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii od dnia 18 marca 1996 r. i przez cały okres referencyjny, wymieniony okres pięcioletni powinien być ustalony jako okres od 18 marca 1991 r. do 17 marca 1996 r.

44 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że skarżąca nie miała miejsca zamieszkania ani nie wykonywała jakiegokolwiek działalności zawodowej w Belgii przed 15 maja 1995, to jest dniem, w którym przeniosła się do Brukseli, aby podjąć pracę w biurze kraju związkowego Tyrolu. Zatem skoro skarżąca nie miała w Belgii stałego miejsca zamieszkania przez okres pięciu lat przewidzianym w art. 4 załącznika VII do regulaminu, spełnia przesłanki wymagane tym przepisem, aby korzystać z dodatku zagranicznego.

45 Z powyższego wynika, że Komisja niesłusznie odmówiła pominięcia okresu, kiedy skarżąca pracowała w ramach Stałego Przedstawicielstwa Republiki Austrii i w konsekwencji uznała, że nie spełniała ona przesłanek przyznania dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu.

46 Należy zatem uwzględnić zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 4 załącznika VII do regulaminu.

47 W konsekwencji, bez potrzeby rozstrzygnięcia w przedmiocie pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącą, należy uznać wniesioną skargę za uzasadnioną i uchylić sporne decyzje, w zakresie w jakim odmawiają skarżącej prawa do dodatku zagranicznego.

W przedmiocie dodatków związanych z dodatkiem zagranicznym

Argumenty uczestników

- 48 Skarżąca na wypadek uznania, że przysługuje jej uprawnienie do dodatku zagranicznego, wnosi o zastosowanie orzecznictwa opartego na wyroku Trybunału z dnia 28 maja 1998 r. w sprawie C-62/97 P Komisja przeciwko Lozano Palacios, Rec. str. I-3273, na podstawie którego dietyienne i dodatek na zagospodarowanie należą się jej automatycznie.
- 49 Komisja uważa, że orzecznictwo to nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ skarżąca nie jest uprawniona do otrzymywania dodatku zagranicznego.

Ocena Sądu

- 50 Sąd zauważa, że art. 5 ust. 1 akapit pierwszy załącznika VII do regulaminu przewiduje, że dodatek na zagospodarowanie, w wysokości dwukrotności miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w przypadku urzędnika uprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe lub w wysokości jednego miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w przypadku urzędnika nieuprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe, przysługuje urzędnikowi spełniającemu jedną z następujących alternatywnych przesłanek: albo jest uprawniony do dodatku zagranicznego, albo wykaże, iż został zmuszony do zmiany swojego miejsca zamieszkania w celu spełnienia wymogów art. 20 regulaminu (wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-33/95 Lozano Palacios przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-575 i II-1535, pkt 57 i 58, utrzymany w mocy ww. wyrokiem Trybunału w sprawie Komisja przeciwko Lozano Palacios, pkt 20–22).

- 51 Skoro zatem dodatek na zagospodarowanie przewidziany w art. 5 ust. 1 akapit pierwszy załącznika VII do regulaminu przysługuje urzędnikowi, który spełnia przesłanki otrzymania dodatku zagranicznego, stwierdzić należy, że skarżąca jest uprawniona do dodatku na zagospodarowanie.
- 52 Co się tyczy diety dziennej należy zauważyć, że dieta ta nie jest związana z dodatkiem zagranicznym i zgodnie z art. 10 ust. 1 załącznika VII do regulaminu przyznawana jest urzędnikowi, który wykaże, iż w celu spełnienia wymogu art. 20 regulaminu musi zmienić swoje miejsce zamieszkania. Skarżąca nie domagała się przyznania jej diety dziennej przy wnoszeniu zażalenia, zatem żądanie skargi zmierzające do przyznania jej tej diety należy uznać za niedopuszczalne.
- 53 Z rozważań powyższych wynika, że sporne decyzje należy uchylić również w zakresie, w jakim odmawiają skarżącej przyznania dodatku na zagospodarowanie.

W przedmiocie kosztów

- 54 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem skarżącej należy obciążyć ją kosztami postępowania w całości.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Decyzje z dnia 8 kwietnia i 29 października 2003 r. zostają uchylone w zakresie, w jakim odmawiają przyznania skarżącej dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich oraz dodatku na zagospodarowanie przewidzianego w art. 5 ust. 1 tego załącznika.**

- 2) **W pozostałej części skarga zostaje odrzucona.**

- 3) **Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania w całości.**

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 września 2005 r.

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Sekretarz

Prezes

H. Jung

J.D. Cooke